

ба. Цѣлъ день вѣтърътъ го люлѣше и то звѣнѣше тихо и сладко. Една пжтечка водѣше за тамъ Край него цвѣтѣха димитровчета и жѣлти лалета. Чешмата ги поливаше и тѣ бѣха всѣкога росни и усмихнати. Пчелитѣ се трупаха по тѣхъ, пиеха сякашъ стогодишно вино отъ златнитѣ чашки и отлитаха къмъ пчелинитѣ.

Отъ тая пжтечка, изнизана като герданче отъ мъниста и цвѣтя, се виждаше лудата рѣкчица. Тя извираще подъ червенитѣ скали, събираше безброй малки поточета, тръгваше надолу, сякашъ искаше да удави задрѣмалата сграда съ своята ледена вода, плискаше се на малки водопадчета, които блещѣха на слънцето, като памукъ, навираше се подъ една канара, утихваше тамъ и си течеше презъ монастирския дворъ, тихо и кратко.

Отъ какъ помня, монастирчето е все сжщото. И чешмата цѣлъ день ниже дълга и сладка приказка. И клепалото все така звѣни, а край пжтечката все така сж зелени и напукани цвѣтия.

Ние съ баба седѣхме по цѣла седмица. Тя чистѣше градинката. Метѣше двора. Завързваше ново вжже на камбаната. Измиваше напръсканитѣ и потъмнѣли стѣкла на църквата. Слънцето надникваше вжтре презъ тѣхъ, огрѣваше иконата съ сребърната рамка.

Баба палѣше кандилото предъ олтаря. То изгрѣваше отъ чашата, като потопена звездичка. Прѣскаше червени лжи по тавана на чудно колело.

Вечеръ, като потънѣше слънцето задъ планината, ние седѣхме съ баба край чешмата, разтилахме месалче, хапвахме малко. Тогава баба за-

почваше своитѣ чудни приказки. Тя сякашъ ги четѣше въ нѣкаква голѣма и мѣдра книга, която нѣмаше край.

Всичко наоколо бѣше тихо, като че ли и пгичкитѣ, и пчелитѣ, и щурчето отъ плочкитѣ, прилепяха ухо въ бабиния скутъ и слушаха.

*

Въ монастирчето баба ме водѣше винаги все предъ Кръстовденъ. А на тоя день имаше служба. Трупахше се много народъ. Дворѣтъ потъмняваше отъ коли и хора.

Малката кжщурка край Църквата не можеше да побере всички, затова много хора спѣха навънъ. Кладѣха огънь, варѣха си бобъ. Забождаха по тревата свѣщички и тѣ свѣтулкаха тихо, сякашъ извираха пламъчетата отъ влажната земя.

Нѣкои донасяха фенери. Окачваха ги по дърветата. Плаваше гората. Постилаха се шарени черги, лѣгаха хората и си приказваха до късно